

Sygn. akt II W 83/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Zielińska

przy udziale oskarżyciela skarbowego Michaliny Ostrowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.05.2016 r. w T.

sprawy

J. K.

urodzonego (...) w T.

syna Z. i K. z d. R.

oskarżonego o to, że:

wbrew przepisowi art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r., poz. 51, z późn. zm.) działając jako płatnik w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, nie wpłacał w terminie, tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia pracowników za miesiące: od stycznia 2011 r. do grudnia 2012 r. przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 2.473,00 zł,

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 kks w zw. z § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

o r z e k a :

I. oskarżonego J. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, tj. wykroczenia skarbowego z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 77 § 3 kks orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych,

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu - na rzecz adw. L. S. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 83/16

UZASADNIENIE

J. K. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe z siedzibą w T. przy ul. (...). Z tytułu zatrudnienia pracowników J. K. był zobowiązany do wpłacania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. J. K. nie wpłacał w terminie, tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia pracowników za miesiące od stycznia 2011 roku do grudnia 2012 roku. W związku z nieregulowaniem należności publicznoprawnych J. K. uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 2.473 złotych.

dowód: informacja (...) k. 1 akt,

dokumentacja podatkowa – k. 1 -14, 105-107 akt,

Z uwagi na brak możliwości ustalenia aktualnego miejsca pobytu oskarżonego postępowanie toczyło się na podstawie przepisów wobec osób nieobecnych.

Sąd mając na uwadze wszystkie zebrane w toku postępowania dowody, w całości będące dokumentami urzędowymi uznał okoliczności popełnienia przestępstwa skarbowego zarzucanego oskarżonemu za udowodnione. Dokumenty ujawnione w postępowaniu dają spójny, logiczny i autentyczny obraz działań oskarżonego, który nie dopełnił obowiązków podatkowych i dopuścił się wykroczenia skarbowego.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, tj. wykroczenia skarbowego z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Przepis art. 77 kks penalizuje samo nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika kwot podatku. Przez podatek kks nakazuje na mocy art. 53 § 30 uznawać również zaliczki na podatek. W okresie od stycznia 2011 roku do grudnia 2012 roku J. K. był zobowiązany jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych na podstawie art. 31 i art. 38 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 Nr 51 poz. 307 ze zm.) do obliczania i pobierania w ciągu roku od podatników zaliczek na podatek dochodowy oraz przekazywania ich do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczki pobrano, na rachunek urzędu skarbowego właściwego wg siedziby płatnika – tj. Pierwszego Urzędu Skarbowego w T.. Wolą ustawodawcy wyrażoną w paragrafie 3 komentowanego artykułu – w przypadku gdy kwota niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu (nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia) sprawca popełnia wykroczenie skarbowe. Należy podkreślić, iż przez "pobranie" należy rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu, czyli np. wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (czyli tzw. wynagrodzenia netto). Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego (czyli de facto "papierkowo" potrąconego) podatku dochodowego, na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (zob. wyr. SN z 16.5.2002 r., IV KKN 427/98 - Prok. i Pr. 2003, Nr 2, dodatek - Orzecznictwo, s. 11).

Mając na uwadze to, iż kara jest przede wszystkim środkiem polityki karnej umożliwiającym osiągnięcie celów prewencyjnych i represyjnych, a w szczególności ma zapobiec ponownemu popełnieniu przestępstwa przez sprawcę i skłonić go do przestrzegania porządku prawnego Sąd postanowił wymierzyć oskarżonemu za przypisane wykroczenie skarbowe karę grzywny.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara 500 złotych grzywny jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu sprawcy a przede wszystkim spełni swą rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Sąd uznał, że charakter czynu (wina umyślna) a także wysokość wyrządzonej szkody uzasadniały wymierzenie kary grzywny w orzeczonej wysokości. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość. Należycie oddaje ona wagę ustalonych przez Sąd okoliczności obciążających i łagodzących. W ocenie Sądu wymierzona kara spełni swą funkcję w zakresie prewencji indywidualnej, chociaż Sąd wziął również pod uwagę ich aspekt represyjny.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd uwzględnił również wymogi prewencji generalnej a więc kształtowania wyobrażenia o konieczności przestrzegania obowiązujących norm prawnych i budowania autorytetu porządku prawnego. Biorąc pod uwagę motywację i pobudki działania oskarżonego, uznać należy, że czyn popełniony przez niego stanowi wyraz lekceważenia prawa. Dlatego takie zachowanie oskarżonego spotkać się musi z odpowiednio surową reakcją, mieszczącą się przy tym w granicach wyznaczonych przez stopień winy sprawcy.

Orzeczona kara grzywny jest tylko nieznacznie wyższa od ustawowego minimum określonego na jedną dziesiątą wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 48 § 1 kks). Wymierzając karę Sąd uwzględnił w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza że nie czynił starań o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu stosownie do treści § 4 ust. 1 oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i § 17 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 5.11.2015 r.) zasądzono od Sądu Rejonowego w Toruniu na rzecz obrońcy koszty udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej albowiem nie została ona opłacona w całości ani w żadnej części.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. "O opłatach w sprawach karnych" (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) biorąc pod uwagę sytuację materialną i finansową oskarżonego, który nie byłby w stanie uiścić wskazanych kosztów bez uszczerbku dla utrzymania siebie i najbliższej rodziny.